

Povídal jsem si s vynikající učitelkou zpěvu, která jednu svoji studentku dostala na prestižní zahraniční hudební školu.

„Talent má kde kdo,“ povídá mistryně, „ale když se je snažíš něco naučit, vidíš ten odpor – nechce se jim překračovat jejich vlastní představy, návyky a pohodlí. ‚Petra‘ ale zkouší přesně, co jí navrhnou! Jak Ti to mám říct: je prostě poslušná. Proto dosáhla až na tuhle nejvyšší příčku,“ vypráví mistryně.

Myslím, že podobný princip platí i pro další obory lidské činnosti.

Když křesťany na tréninku učíme základní „nástroje“, u některých vnímáme odpor. (A když se jich zeptáš, jak to s těmi nevěřícími dělají oni sami, zjistíš, že nedělají vůbec nic...) Stále častěji ale potkáváme ty, kdo se jednoduché nástroje naučí a hned je venku zkoušejí; a jsou v tom i vytrvalí! Jaká je to radost, když pak referují, že přinesli ovoce!

„Petra je prostě poslušná! To ji dotáhlo až sem,“ říká mi pěvkyně.

Zdá se, že POSLUŠNOST JE CESTOU RŮSTU!